

ven; op het tafeltje had Lize al haar handwerken gelegd, die ze Hans wilde toonen. Maar Hans kon niet besluiten op te staan. Ze was wel wakker geweest, de laatste malen dat Lize boven kwam. Maar o, een nieuwen dag te beginnen, vrijwillig te beginnen, het leek onmogelijk. Als de harde wekker te klateren begon, midden in den nacht haast nog, dan stond ze dadelijk naast haar bed, zette eerst het klepeltje vast en tastte metéén naar haar kousen, half ziek zich voelend, altijd overmand door slaap; maar het moest, en ging daardoor. Hier liet ze zich wel graag beklagen om dat vroege opstaan, zei huiverend dat het héél verschrikkelijk was. — Hoe verder de dag vorderde, hoe meer geluiden ze hoorde in het huis en daarbuiten, hoe moeilijker de strijd werd. Ze had er het land aan, op een stuk dagwerk te kijken van anderen, als zij beneden kwam voor een laat ontbijt, dat met moeite nog geduld werd op de tafel. Weer hoorde ze Lize komen. Moeder en Lize verlangden naar haar, en toch stelde ze hen telkens teleur.

„Dag Lize,” zei ze zacht.

„Goëmorgen, ben je eindelijk wakker?”

De blijheid in haar stem trof Hans.

„Ja — ik heb zoo heerlijk geslapen. Hoe laat is 't?”

„Half elf.” Ze zei het wat aarzelend, bang dat Hans zou schrikken en zich zelf beschuldigen. Maar blijkbaar had ze niet anders verwacht — of viel het haar nog mee.

„Zeg, ik ben in een wip beneden, hoor.”

„O, zal ik — è — niet hier op je wachten?”

„Ben je bang dat ik weer zal inslapen?” vroeg ze glimlachend.

„O nee, maar — voor de gezelligheid —”

„O.” — Ze voelde het stroeve, het teleurstellende voor Lize. Kon ze dan wel anders? Ze wilde iets liefs bedenken, iets heël hartelijks, om Lize te houden, maar ze kon geen enkel woord vinden. Lize draalde; — dadelijk zou ze weg zijn; — toe dan, ze moest wat zeggen.

„Ga jij zoolang lekker hier op mijn bed zitten.” Nog juist op tijd kwamen haar woorden, ze wist zelf niet van waar.

Een half uur later zaten ze voor 't raam in de mooie voorkamer.

Hans legde haar handen in haar schoot en keek naar buiten. „Hoe is het met de vrouw van Fock?” vroeg ze. Fock was de overbuur, die een kruidenierswinkel had.

„Och, wel goed. Ze verwacht haar vierde kind. Fock stopt haar vol met dadels en rozijnen, die zijn zoo voedzaam, zegt hij.”

„Fock kan het weten. — Kijk, de kinderen hebben ook hun kruidenierswinkel. Ze spelen op de stoep — wat gemoedelijk toch. Hemel, het hondje van de weduwe hapt een zakje weg; — alle krentjes over de straat. 'k Wed dat iedere voorbijganger er eèn op-raapt en weer op de stoep deponeert.”

Ze zweeg, maar bleef naar buiten turen.

„Je moet denken, ze kan daar nooit eens uitkijken,” zei de moeder fluisterend tegen Lize, die haar handwerken uitgespreid hield op haar schoot. Lize knikte; glimlachend zagen ze naar Hans, en hadden plezier in haar genieten.

En Hans bekeek alle dingen, zooals een kind, zonder voorkeur, een hel-gekleurd prentenboek bekijkt. Het noemt op wat het ziet: een koetje, en een schaapje en een lief klein kindje, — maar dan slingert het zijn prentenboek misschien weer weg, zoo onachtzaam als nooit een volwassene iets van zich gooit, en vindt, als bij toeval, een ander vermaak.

„Daar loopt Karel Waag. Is hij nog zoo'n opoe's kindje? Wat moet die jongen toch worden? Dominee misschien? — dan zal hij een harden dobber hebben, om zoo populair te worden als zijn vader —”

— Zeg Lies, weet je nog ons eerste bezoek bij de weduwe hierover?”

— Neen?”

„We hadden schoone, witte jurken aangekregen, en we vonden ons zelf erg prachtig. Toen bond ze ons zwarte boezelaartjes om onzen hals, want we moesten de jurken sparen. Maar we konden heelemaal niet spelen, we hadden nog nooit zwarte boezelaartjes voor gehad — en jij begon te huilen geloof ik. —”